

larda bilgi yoktur); bu sebeple kendisine Yiğitbaşı (Fete'l-fityân, Ebû'l-fityân) lakabı verildi. Şeyhi Alâeddin Uşşâkî'nin vefatından sonra onun yerine geçti. Manisa'nın merkezinde çeşitli camilerde sürdürdüğü irşad görevine daha sonra defnedildiği Seyyid Hoca mahallesindeki türbesinin yanında bulunan tekkesinde devam etti. Zamanla yıkılan ve kaybolmak üzere olan bu tekkenin yerine bugün onun adına kurulan Yiğitbaşı Vakfı tarafından bir mescid inşa ettirilmiştir.

Yiğitbaşı Ahmed Şemseddin'in kurucusu olduğu Ahmediyye tarikatı Ramazaniyye, Sinaniyye, Uşşâkiyye ve Mısıriyye adıyla dört kola ayrılmıştır (bk. AHMEDİYYE).

Eserleri. 1. *Câmiu'l-esrâr*. Sifâtullah, mürşid-i kâmil, mahabbetullah, âlem, tecellî ve rûyetullah, nefis gibi konuların işlendiği manzum bir eserdir (Süleymaniye Ktp., Hacı Mahmud Efendi, nr. 233/1, Hüsrev Paşa, nr. 182/2; İÜ Ktp., TY, nr. 317, 2311). 2. *Risâle-i Tevhîd*. Allah'ın peygamber ve kitap göndermekteki maksadının ne olduğu hususunu açıklamakla başlayan eser itikad, şeriat, mâye, telkin, zikir, tevhid, hakâik-ı insân, ervah ve enfûs, vâkıat, rûyet-i enbiyâ, tecelliyat ve ilm-i hikmet konularını ihtiva eden mensur bir eserdir (Süleymaniye Ktp., Hacı Mahmud Efendi, nr. 438; Lâleli, nr. 1371). 3. *Keşfü'l-esrâr*. Müellif *Câmiu'l-esrâr* ve *Risâle-i Tevhîd* adlı eserlerinde genişçe ele aldığı konuları burada müridlerin anlama ve öğrenmelerini kolaylaştırmak gayesiyle mensur olarak ve kısaca yeniden kaleme almıştır (Süleymaniye Ktp., Hacı Mahmud Efendi, nr. 2331/2, 2555/2; Nuruosmaniye Ktp., 1793/2; İÜ Ktp., TY, nr. 317). 4. *Ravzatü'l-vâsilîn*. Allah'ın birliği ve mahlûkatı yaratması ile ilgili bölümün ardından tevhid hakkında çeşitli sorular sorulmuş ve cevaplar verilmiştir. "Fî beyâni ta'birâtî'l-vâkıât" adını taşıyan bölümde ise rüya tabiri ile ilgili meseleler üzerinde durulmuştur. Hâtırat ve ilhâmata dair olan eserin son bölümü yine soru-cevap şeklinde tertip edilmiştir (Süleymaniye Ktp., Hacı Mahmud Efendi, nr. 2628, 2645/1; İÜ Ktp., TY, nr. 9774/4, 317/1). 5. *Atvâr-ı Seb'a. Sâlik** in seyrü sülûk sırasında aşması gereken merhaleleri açıklayan bir eserdir (Süleymaniye Ktp., Hekimoğlu Ali Paşa, nr. 438/9; Şehid Ali Paşa, nr. 2820/7; Hacı Mahmud Efendi, nr. 2688/5). 6. *Risâletü'l-hüdâ*. Tasavvufî nasihatlerden

ibaret bir eserdir (Süleymaniye Ktp., Hacı Mahmud Efendi, nr. 2688/6). 7. *Kenzü'l-hakâyık*. Allah'ın sıfatlarıyla ilgili bir eserdir (Süleymaniye Ktp., Hacı Mahmud Efendi, nr. 2688/4). 8. *Hurde-i Tarikat*. Tarikat âdâbı ile ilgili beş varaklık bir eser olup tek nüshası Süleymaniye Kütüphanesi'ndedir (Hekimoğlu Ali Paşa, nr. 438, vr. 385-390). 9. *Tabakâtü'l-evliyâ. Ricâlü'l-gayb**ı temsil eden abdal, evtâd, gavs, ah-yâr vb. hakkında bilgi veren yedi varaklık bir risâledir (Süleymaniye Ktp., Hacı Mahmud Efendi, nr. 2745). 10. *Mukaddimetü's-sâliha*. Bu eserde Ehl-i sünnet, müttakiler, zâhidler, bâtın ulemâsı hakkında bilgi verildikten sonra şeyh ve müridlerin hallerinden bahsedilir. Eserin sonunda rûyetullah ile ilgili bir bölüm yer almaktadır (Süleymaniye Ktp., Hekimoğlu Ali Paşa, nr. 438/10, Hacı Mahmud Efendi, nr. 2645/3; İÜ Ktp., TY, nr. 1886, 9774/3). 11. *İrfânü'l-maârif*. Zâhir ve bâtın ulemâsının irşad usullerinden, şeriat, hakikat ve tarikata uygun tavrılardan bahseder (İÜ Ktp., TY, nr. 317/6).

Ahmed Şemseddin'in bu eserleri dışında *Bahreyn-i'in* (Millet Ktp., nr.

1335/8); *Fütüvvetnâme* (Süleymaniye Ktp., Hekimoğlu Ali Paşa, nr. 438/9; Hacı Mahmud Efendi, nr. 2688/4) ve *Silsile-i Ehl-i Tarikat* (Süleymaniye Ktp., Hacı Mahmud Efendi, nr. 2745/1) adlarında üç risâlesi daha vardır.

BİBLİYOGRAFYA :

Harîrîzâde, *Tibyân*, I, vr. 53^a-65^b; Hüseyin Vassâf, *Sefîne*, IV, 156-157; Mehmed Sâmî, *Es-mâr-ı Esrâr*, İstanbul 1316, s. 35; *Osmanlı Müellifleri*, I, 197; *Tomar-Halvetiyye*, s. 91; Mehmet Akkuş, "Yiğitbaşı Veli Ahmed Şemseddin-i Marmaravî'nin Hayatı ve Eserleri", *İlim ve Sanat*, sy. 21-22, İstanbul 1988, s. 29-33, 60-63.

SÜLEYMAN ULUDAĞ

AHMED ŞEMSEDDİN KARAHİSARİ

(bk. KARAHİSARİ, Ahmed Şemseddin).

AHMED eŞ-ŞERİF es-SENÜSİ

(bk. SENÜSİ, eŞ-Şerif).

AHMED ŞEVKİ

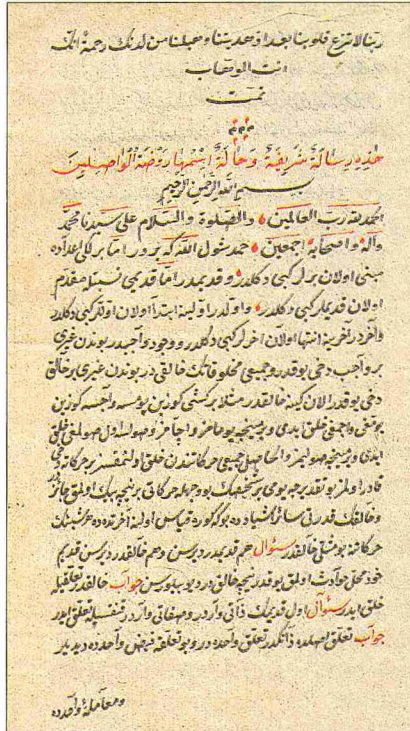
(أحمد شوقي)

Ahmed Şevkî b. Ali b. Ahmed Şevkî
(1868-1932)

Son devir

Arap şairlerinin en meşhuru.

Yiğitbaşı Ahmed Şemseddin'in *Ravzatü'l-vâsilîn* adlı eserinden bir sayfa (İÜ Ktp., TY, nr. 9774 /4 vr. 68^a)

Kahire'de doğdu. Adını taşıdığı dedesi Ahmed Şevki, Mehmed Ali Paşa devrinde Osmanlı Devleti'nin Kahire'de yüksek seviyedeki memurlarından biriydi. Üç yaşında iken İbrâhim Paşa'nın âzâtlı câriyelerinden olan anneannesi tarafından Hidiv İsmâil Paşa'nın himayesine verildi ve onun sarayında büyüdü.

İlk ve orta tahsilini tamamladıktan sonra 1885 yılında Kahire'de yeni açılan Hukuk Fakültesi'ne girdi; fakat hukuktan hoşlanmadığı için aynı fakültenin Tercüme Bölümü'ne geçerek 1887 yılında bu bölümü bitirdi. Doğuştan sahip olduğu şiir kabiliyetinin gelişip ortaya çıkmasına, Arapça hocası ve aynı zamanda şair olan Şeyh Muhammed el-Besyûnî yardımcı oldu. *el-Vekâ'î 'ul-Mışriyye* gazetesinde Hidiv Tevfik Paşa'yı metheden ilk şiirleri yayımlanmaya başladıkdan sonra Ali Mübârek Paşa'nın delâletiyle sarayda bir memuriyete tayin edildi. Bu göreve başladıktan kısa bir süre sonra Hidiv Tevfik Paşa tarafından, yarım bıraktığı hukuk öğrenimini tamamlamak üzere Fransa'ya gönderildi (1888) ve dört yıl süreyle

Montpellier ve Paris üniversitelerinde hukuk ve edebiyat tahsil etti. Bu suretle Batı edebiyatını yerinde ve yakından tanıma fırsatını da bulmuş oldu. Öğrenimi sırasında İngiltere ve Cezayir'i ziyaret etti. Tahsilini tamamlayıp Mısır'a döndükten sonra Hidiv Abbas Hilmi Paşa'nın divanında Frenk Kalemî müdürlüğüne getirildi. 1894 yılında Cenevre'de toplanan Müsteşrikler Kongresi'ne Mısır temsilcisi olarak katıldı.

1. Dünya Savaşı çıktığında İstanbul'da bulunan Hidiv Abbas Hilmi Paşa'nın İngilizler tarafından azledilerek İngiliz sömürgeciliğine karşı faaliyette bulunan milliyetçilerin sürgüne gönderilmesi sırasında Hidiv Abbas Hilmi Paşa taraftarı olan Ahmed Şevki de İspanya'ya sürüldü (1915). 1919 yılı sonlarına kadar kaldığı İspanya'da Endülüs İslâm medeniyetini, Arap ve Batı edebiyatını derinliğine inceleme imkânını buldu. Mısır'a dönüşüne bir kahraman gibi karşılandı. 1927'de Mısır Âyan Meclisi (Meclisü's-Şüşüüh) üyeliğine seçilen Ahmed Şevki 13 Ekim 1932'de Kahire'de öldü ve resmî törenle defnedildi.

Arap edebiyatının uzun bir durgunluk devresinden sonra gelen ve modern Arap nazmına mükemmel şeklini veren en büyük şair olarak kabul edilen Ahmed Şevki'nin şiirlerini, muhteva itibarıyla, sürgünden önce, sürgün sırasında ve sürgünden döndükten sonra yazdığı şiirler olmak üzere üç grupta incelemek mümkündür.

Sürgünden önceki şiirlerinde, bir saray şairi olarak geleneğe uygun bir şekilde klasik Arap nazmının hicviye dışındaki bütün türlerini denemiş, ancak insanlarla iyi münasebetler içinde bulunmayı düstur edindiği için hicviye yazmamıştır. Gazel tarzında yazdığı şiirlerde ise fazla başarılı sayılmamaktadır.

Maddî menfaat sağlamak için methiye söylemeye karşı olan Ahmed Şevki, yapılmamasını tavsiye ettiği bu işi kendisi yapmıştır. Ancak sürgünden önceki methiyeleri ile sürgünden sonrakiler mahiyet bakımından farklı olmuştur. Sürgün dönüşü saraya bağımlı olmaksızın kurtulduğu için kendisini daha serbest hissetmiş, bu dönemdeki methiyelerini daha sade ve aşırı övgülerden uzak olarak kaleme almıştır. Sürgün esnasında eski konuları işlemekle beraber bunların yanında vatan ve aile hasretini dile getiren şiirler de yazmıştır. Sürgünden döndükten sonra halktan yana bir tavır takınmış, şiirlerinde gün-

lük olayları, dinî, siyasî ve tarihî konuları Mehmed Âkif gibi millî şuurla işlemiş, cemiyetin dikkatini İslâm dünyasındaki sosyal ve ahlâkî çalkantılara ve modern Batı'nın sömürgeciliğine çekmeye çalışmıştır. "Milletler ahlâkları ile yaşarlar, ahlâkı olmayan millet çöküntüye uğrar" anlamındaki darbimesel haline gelen beyti onun bu devredeki hâkim düşüncesini gösterir. Bu dönemde yeni nazım türlerinde de eser veren Ahmed Şevki, Abdülhak Hâmid tarzında manzum piyesler, hikâyeler ve fabiller yazmış, La Fontaine, Victor Hugo ve Shakespeare gibi Avrupalı şair ve ediplerin etkisinde kalmıştır.

Sarayda bulunduğu zamanlardaki siyasî, dinî ve sosyal konulara ait görüşleri sürgün dönüşü sarayla ilişkisinin kopmasıyla sonraki fikirleri çelişkilidir. Önceleri sarayın görüşüne uygun olarak İngilizler'in Mısır siyaseti aleyhinde bir şey söylemediği halde daha sonra İngilizler'e karşı çıkmış, yine önceleri, Mısır'da ve İslâm dünyasında feminist hareketin öncülerinden olan Kâsım Emîn'e karşıyken sürgünden sonra onu desteklemiştir. Ancak hilâfetin ve İslâm dünyasının liderliğinin Türkler'in elinde kalması gerektiği konusundaki siyasî kanaatlerinde değişiklik olmamış, bu fikirlerini sonuna kadar savunmuştur. Her vesile ile halifeyi, hilâfet makamını öven kasideler yazmış, Türk İstiklâl Savaşı'nı dikkatle takip etmiş, bazı şiirlerinde bu savaşın kumandanlarına ve Türk gençlerine takdir ve şükranlarını dile getirmiştir (bk. *eş-Şevkıyyât*, I, 52, 280-281). Şiirlerinde birçok dinî konuyu samimiyetle işleyen Ahmed Şevki, dinî olayları ve peygamber kıssalarını malzeme olarak bol kullanmıştır. Bûsîrî'nin meşhur *Kaşide-i Bürde*'sine *Nehcül-Bürde*, *Hemziyye*'sine de *el-Hemziyyetü'n-nebeviyye* adıyla *eş-Şevkıyyât* içinde basılmış bulunan iki nazire yazmıştır. Ömrünün sonlarına doğru ti-

yatro ile de ilgilenmiş, altısı trajedi biri de komedi olmak üzere yedi tiyatro eseri yazmıştır. Klasik Fransız tiyatrosunun tesirinde kalmakla beraber romantizmden de faydalanan Ahmed Şevki piyeslerinde zaman-mekân-konu birliğine pek bağlı kalmamıştır. Tiyatro eserlerinde fazla başarılı olmasa bile modern Arap edebiyatına tiyatroyu sokmak suretiyle bu alanda da hizmet etmiş sayılır. Yazdığı piyeslerin çoğu hem şairin sağlığında hem de ölümünden sonra Mısır'da defalarca oynanmıştır. En başarılı tiyatro eseri *Maşra'u Kleopatra*'dır.

Ahmed Şevki sürgünden sonra dinî, millî ve sosyal meselelerle diğer Arap ülkelerindeki olayları konu edinen şiirler yazmaya başlayınca bütün Arap dünyasında tanınıp sevildi. 1927'de, *eş-Şevkıyyât* adını verdiği divanının birinci cildini yeniden düzenleyerek yayımlaması münasebetiyle yapılan ve çeşitli Arap ülkelerinden gelen heyetlerin de katıldığı bir törende edip ve şairler tarafından kendisine "emîrü's-suarâ" unvanı verildi. Arap edebiyatı tarihinde ilk defa bir şaire böyle bir unvanın verilmesi çeşitli tepkilere yol açtı ve Akkâd, Tâhâ Hüseyin, Mâzinî gibi Ahmed Şevki'ye muhalif şairler, gençliğinde saray şairi olduğunu ileri sürerek ona bu unvanın verilmesine karşı çıktılar. Ancak Ahmed Şevki günümüzde de bu unvanla anılmaktadır.

Ahmed Şevki'nin başlıca eserleri şunlardır: 1. *eş-Şevkıyyât*. Dört cilt halinde divanıdır. Kahire'de 1898'de basılan birinci cildi Dr. Muhammed Hüseyin Heykel'in bir mukaddimesiyle birlikte 1927 yılında ikinci defa yayımlanmış, diğer ciltleri de 1930, 1936 ve 1943'te Kahire'de basılmıştır. Divanın Kahire'de 1970'te yapılmış yeni bir baskısı daha vardır. 2. *Maşra'u Kleopatra* (Kahire 1929). 3. *Mecnûn ve Leylâ* (Kahire 1931). 4. *Şambîz* (Kahire 1931). 5. *Ali Bek el-Kebîr* (Kahire 1932). 6. *Antere* (Kahire 1932). 7. *Düvelül-'Arab ve 'uzamâ'ül-İslâm* (Kahire 1933). Bu eserlerin divan dışında kalanları trajedi tarzında manzum piyeslerdir. 8. *es-Sittü Hüddâ* (Kahire, ts.). Bu eser de komedi tarzında manzum bir piyestir (eserin genişçe bir tanıtımı için bk. Ali Ahmad Mahmoud, *Journal of Arabic Literature*, XIX/2, s. 183-191). 9. *Emîretü'l-Endülüs* (Kahire 1933). Trajedi tarzında mensur bir piyestir. 10. *Esvâku'z-zehab* (Kahire 1932). Sosyal konulara dair makalelerinden meydana gelmiştir.

Ahmed
Şevki

BİBLİYOGRAFYA :

Ahmed Şevki, *Muḳaddimetü'l-cüz'î'l-evvel mine's-Şevkiyyât*, Kahire 1898; a.m.f., *eş-Şevkiyyât*, Kahire 1925-30; Tâhâ Hüseyin, *Hâfiz ve Şevkî*, Kahire 1933; Ahmed Abîd, *Zikre's-şâ'ireyn: Şâ'irü'n-Nil ve Emîrû's-su'arâ*, Dımaşk, ts. (el-Mektebetü'l-Arabiyye); M. Saîd el-Uryân, *Muḳaddimetü'l-cüz'î'r-râbi' mine's-Şevkiyyât*, Kahire 1943; Brockelmann, *GAL Suppl.*, II, 21-48; Şevki Dayf, *Şevkî: Şâ'irü'l-aşri'l-hadîs*, Kahire 1953; Zirikî, *el-A'lâm*, I, 133-134; Kehhâle, *Mu'cemü'l-mü'ellifîn*, I, 246-250; Ahmed Kabbîş, *Târîhu's-şî'ri'l-'Arabîyyi'l-hadîs*, Beyrut 1971, s. 74-85; Fevzi Atâvî, *Ahmed Şevkî: Emîrû's-su'arâ*, Beyrut 1973; Ahmed Muhammed el-Hüfî, *Vataniyyetü Şevkî*, Kahire 1978; Butrus el-Bustânî, *Üdeba'ü'l-'Arab*, Beyrut 1979, III, 273-357; Muhammed Kürd Ali, *el-Mu'âşirân* (nşr. Muhammed el-Misrî), Dımaşk 1401/1980, s. 59-94; a.m.f., "Hayâtü Ahmed Şevkî", *MMIADm.*, XIII/2 (1933), s. 69-77; Hannâ el-Fâhûrî, *Târîhu'l-edebî'l-'Arabî*, Beyrut, ts. (el-Matbaatü'l-Bülisiyye), s. 970-1013; Muhammed Ali el-Mağribî, *el-İslâm fi şî'ri Şevkî*, Cidde 1404/1984; Mâhir Hasan Fehmi, *Ahmed Şevkî*, Devha 1985; "Müzekkî-râtü Şevkî", *RAAD*, XIII (1928), s. 69-113; *Fuṣûl*, III/1, Kahire 1982; III/2 (1983) [bu iki sayı Ahmed Şevki ile Hâfiz'a ayrılmıştır]; Ali Ahmad Mahmoud, "Ahmad Shauqi's al-Sitt Hudâ as a Satirical Comedy of Manners", *JAL*, XIX/2 (1988), s. 183-191; *TA*, XXX, 265; J. A. Haywood, "Ahmed Şevkî", *UDMİ*, II, 135-137.

RAMAZAN ŞEŞEN

AHMED ŞUAYB

(1876-1910)

Edebî tenkit sahasındaki seviyeli makaleleriyle tanınan Servet-i Fünûn dönemi yazarı.

İstanbul'da doğdu. Orta öğrenimini Fâtiḥ Rüşdiyesi ile Vefa İdâdisi'nde tamamladı. Mekteb-i Hukuk'u bitirince, daha sonra sadrazam olan Hakkı Paşa'nın muavini olarak aynı okulda idare hukuku derslerini okutmaya başladı. 1908'den sonra devletler hukuku dersleri de verdi. Bu sırada Meclis-i Maârif üyeliği, Tedsîsât-ı İbtidâiyye müdürlüğü, İstanbul Maarif müdürlüğü, son olarak da Dîvân-ı Muhâsebat müddeiummiliği görevlerinde bulundu. Zamanında müdahale edilemeyen bir apandisit yüzünden otuz dört yaşında öldü.

Son derece çalışkan ve ilgi sahası oldukça geniş bir fikir adamı olan Ahmed Şuayb, dinî ve millî meselelere herhangi bir ilgi duymayan Edebiyat-ı Cedîde topluluğunun fikrî alandaki en güçlü temsilcisidir. Onun, 1899'dan itibaren, başta XIX. yüzyıl Fransız realist ve natüralist yazarları olmak üzere, Batı düşüncesi ve edebiyat dünyasının bazı tanınmış

Ahmed Şuayb

şahsiyetlerinin hayat ve eserlerini tanıtan incelemeleri, devrinde ilgiyle karşılanmıştır. Edebî eserlerin ilmî metotlarla ve sağlam bir kültüre dayanarak ele alınması gerektiğine inanan ve bu konuda sosyoloji ile psikolojiden de faydalanılmasını savunan Ahmed Şuayb, yazarlık hayatı süresince sadece Batılı tenkit anlayışını Türkiye'ye getirmeye çalışmıştır. "Hayat ve Kitaplar" başlığı altında önce *Servet-i Fünûn*'da yayımlayıp daha sonra kitap haline getirdiği makale serisinde Hippolyte Taine, Gustave Flaubert, Gabriel Monod, Ernest Lavisse, Niebuhr, Ranke ve Mommsen gibi Batılı yazar, fikir adamı ve tarihçiler üzerinde durur. Çeşitli ilmî ve edebî meselelerin tarihî bir olaya dayanılarak açıklandığı bu makalelerde, Batılı edebî akımların da o devir için iyice anlaşılması ve açıklanmış olduğu kabul edilmektedir. Kendisinin de etkisi altında kaldığı Taine ve Flaubert üzerinde geniş şekilde duran yazar, daha çok, eserle çevre ve şahsiyet arasındaki münasebeti esas alan XIX. yüzyıl romantik tenkidini benimsemiş görünmektedir. Bu çerçevede, çoğu yakın arkadaşı olan Edebiyat-ı Cedîde şair ve yazarlarının içe dönük ve hissî sanat anlayışlarını da gerçeklikten uzaklaşma olarak görüp tenkit etmiştir.

II. Meşrutiyet'in ilanından sonra, çeşitli davetlere rağmen politikaya karışmayarak arkadaşları Rıza Tevfik ve Mehmed Cavid'le birlikte, Türkiye'deki pozitivist hareketin başlıca yayın organlarından biri sayılan *Ulûm-ı İktisâdiyye ve İctimâiyye Mecmuası*'nı çıkaran (Ocak 1908 - Ağustos 1910 arasında 24 sayı) Ahmed Şuayb, burada "Fransa İnkılâbı", "Rusya Tarihi", "Avâmil-i İctimâiyye" gibi Avrupa siyasî tarihi ile ilgili dikkate değer makaleler yayımlamıştır.

Eserleri. *Hayat ve Kitaplar* (İstanbul 1317); *Hukûk-ı İdâre* (I-II, İstanbul 1326-1329); *Hukûk-ı İdâre*, II. Sınıf (İstanbul 1327); *Hukûk-ı Umûmiyye-i Düvel* (İstanbul 1328).

BİBLİYOGRAFYA :

Musavver Şâhika (Ahmed Şuayb'ın ölümü münasebetiyle çıkan ve aralarında Halid Ziya, Cenab Şahabeddin, Rıza Tevfik, Mehmed Cavid, Hüseyin Cahid ve Süleyman Nesib gibi devrin tanınmış şahsiyetlerinin yazılarının da bulunduğu özel sayı), sy. 2, Kânunuevvel 1326/ Aralık 1910; Hilmi Ziya Ülken, *Türkiye'de Çağdaş Düşünce Tarihi*, Konya 1966, s. 237-247; Banarlı, *RTET*, II, 1022-1023; Akyüz, *Modern Türk Edebiyatı*, s. 75; Bilge Ercilâsun, *Servet-i Fünûn'da Edebî Tenkid*, Ankara 1981, s. 280-289; Ekrem Işın, "Osmanlı Modernleşmesi ve Pozitivizm", *TCTA*, II, 359-361, 367; *TDEA*, I, 76.

ABDULLAH UÇMAN

AHMED TÂİB,
Osmanzâde

(bk. OSMANZÂDE AHMED TÂİB).

AHMED TEKELÜ

XVI. yüzyıl
Osmanlı saray kuyumcusu.

Topkapı Sarayı Hazine Dairesi'nde bulunan Kanûnî Sultan Süleyman için yapılmış 933 (1527) tarihli yatağanın altın kakma sülüs yazıları ile görkemli süslemelerinin sanatkarı olduğu, yatağanın sırtındaki Ahmed Tekelü imzasından anlaşılmaktadır. Saray "ehl-i hiref"inin kuyumcular bölüğüne mensup olduğu da, muhtemelen 1533-1534 yıllarına ait, bayramda getirdiği işe in'am* verilen usta adlarının tutulduğu bir defterde yer alan "Ahmed Tekelü, kuyumcu, 3000 akçe ve bir benek kaftan" kaydından öğrenilmektedir. Bu durumda, sarayın o döneme ait ehl-i hiref maâş defterlerinde "cemâat-ı zergerân" bölüğü ile *zernişan** bölüğünde adı Ahmed Gürcü olarak geçen sanatçılardan birinin Ahmed Tekelü olması gerekir.

Kanûnî Sultan Süleyman'ın yatağanındaki Ahmed Tekelü imzalı kitabın son kısmı

